

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt klausul 5 i bilagan till direktiv 1999/70/EG om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP⁽¹⁾ genom att inte avskaffa undantag från bestämmelserna för att förhindra missbruk av på varandra följande visstidsanställningskontrakt för frilansande skådespelare, och
- förplikta Storhertigdömet Luxemburg att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Storhertigdömet Luxemburg har åsidosatt klausul 5 i ramavtalet genom att inte avskaffa undantag från bestämmelserna för att förhindra missbruk av på varandra följande visstidsanställningskontrakt för frilansande skådespelare.

Kommissionen anser att det i luxemburgsk rätt inte föreskrivs något objektivt skäl som gör det möjligt att förhindra missbruk av på varandra följande visstidsanställningskontrakt för ovannämnda kategori av anställda, vilket enligt kommissionen strider mot klausul 5.1 a i bilagan till det aktuella ramavtalet.

⁽¹⁾ EGT L 175, s. 43.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Högsta förvaltningsdomstolen (Sverige) den 23 maj 2014 – Pensioenfonds Metaal en Technie/Skatteverket

(Mål C-252/14)

(2014/C 235/15)

Rättegångsspråk: svenska

Hänskjutande domstol

Högsta förvaltningsdomstolen

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Pensioenfonds Metaal en Technie

Svarande: Skatteverket

Tolkningsfråga

Utgör artikel 63 FEUF hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken utdelning från ett inhemskt bolag beskattas med källskatt om aktieägaren har hemvist i en annan stat medan utdelningen – om den tillfaller en inhemsk aktieägare – omfattas även schablonmässigt bestämd skatt beräknad på en fiktiv avkastning, som sett över tid är avsedd att motsvara den ordinarie beskattningen av all kapitalavkastning?

Talan väckt den 28 maj 2014 – Europaparlamentet mot Europeiska unionens råd

(Mål C-263/14)

(2014/C 235/16)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Europaparlamentet (ombud: R. Passos, A. Caiola och M. Allik)

Svarande: Europeiska unionens råd

Sökanden yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- ogiltigförklara rådets beslut 2014/198/GUSP av den 10 mars 2014 om undertecknande och ingående av avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade republiken Tanzania om villkoren för överföring av misstänkta pirater och egendom som i detta sammanhang har beslagtogs från den EU-ledda marina styrkan till Förenade republiken Tanzania ⁽¹⁾,
- förklara att verkningarna av rådets beslut 2014/198/GUSP av den 10 mars 2014 intill dess att det har ersatts, och
- förplikta Europeiska unionens råd att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Europaparlamentet anser att rådets beslut 2014/198/GUSP av den 10 mars 2014 om undertecknande och ingående av avtalet mellan Europeiska unionen och Förenade republiken Tanzania om villkoren för överföring av misstänkta pirater och egendom som i detta sammanhang har beslagtogs från den EU-ledda marina styrkan till Förenade republiken Tanzania är ogiltigt eftersom det inte uteslutande gäller den gemensamma säkerhetspolitiken vilket krävs enligt artikel 218.6 FEUF.

Europaparlamentet anser att avtalet mellan Europeiska unionens och Republiken Tanzania också omfattar straffrättsligt samarbete och polissamarbete, och att det därmed inkluderar områden där det ordinarie lagstiftningsförfarandet är tillämpligt.

Avtalet borde därför ha ingåtts med stöd av artiklarna 37 FEU samt 82 och 87 FEUF, efter Europaparlamentets godkännande enligt 218.6 a) FEUF.

Rådet har därmed åsidosatt fördragen genom sin underlåtenhet att välja tillbörlig rättslig grund för ingåendet av avtalet.

Europaparlamentet anser dessutom att rådet har åsidosatt artikel 218.10 FEUF, eftersom det underlät att omgående och fullständigt informera parlamentet om alla steg i förhandlingarna och ingåendet av avtalet.

För det fall EU-domstolen skulle ogiltigförklara det angripna beslutet, föreslår Europaparlamentet likväl att domstolen med stöd av artikel 264 andra stycket FEUF ska förklara att verkningarna av det angripna beslutet ska bestå intill dess att beslutet har ersatts.

⁽¹⁾ EUT L 108, s. 1